

[Kim Behnke]

er SF jo ikke blevet imødekommet på på nogen punkter.

Jeg kunne forstå på SF's ordfører, at man under forhandlingerne har vendt hver en femøre. Det er nu imponerende klart, i betragtning af at en sådan mønt ikke findes længere. Men når man ser på de konkrete ændringsforslag, tyder det bestemt ikke på, at man har vendt hver en femøre; tværtimod tyder det på, at man har haft særdeles travlt med at få brugt hver en femøre. De få steder, hvor man har lavet egentlige besparelser, er altså på punkter, som vi for flere af punkternes vedkommende kraftigt må vende os imod, nemlig f.eks. spørgsmålet om hjemmehjælpen, spørgsmålet om begravelseshjælpen og andre steder, hvor man rammer de absolut svageste i vores samfund. Det synes vi ikke er rimeligt, når der samtidig gives store millionbevillinger – oven i købet ekstrabevillinger – på områder, der er aldeles unødvendige.

Men hvordan er det egentlig gået med de besparelser, regeringen havde proklameret? Ja, på s. 5 i det, der hedder Budgetoversigt nr. 5, som netop er udkommet i forgårs, fremgår det:

»Finanslovaftalen indebærer, at det samlede sparekrav fuldt ud udmøntes.«

Det er jo en flot melding, i betragtning af at regeringens udgangspunkt, da finanslovforhandlingerne startede, var, at der minimum skulle spares 7,7 mia. kr., hvis man skulle kunne holde det udgiftspolitiske måltal. Siden hen kom der en ny budgetoversigt, og den viste, at det ikke længere var 7,7 mia. kr., men 8,3 mia. kr., der minimum skulle spares. Kunne man ikke det, var man ikke i stand til at overholde det udgiftspolitiske måltal.

Af finanslovsforligsteksten kan vi læse os frem til, at de besparelser, der er blevet opnået enighed om, faktisk kun er i størrelsesordenen 1,7 mia. kr. Det vil sige, at afstanden fra de 1,7 mia. kr. op til de 8,3 mia. kr. med ganske almindelig hovedregning altså er, at regeringen har opgivet at få flertal bag besparelser på 6,6 mia. kr. Derfor må man nok sige, at meldingen i budgetoversigten om, at alle sparekrav fuldt ud er udmøntet, i allerhøjeste grad er en sandhed med modifikationer.

Men ikke nok med at man ikke har været i stand til at leve op til de besparelsesintentioner, regeringen havde, nej, man har også begivet sig ud på den særdeles kritisable vej, det er

at begynde at afholde ekstra udgifter. Der er indbudgetteret i ændringsforslagene ekstra udgifter i størrelsesordenen 3,2 mia. kr. Ganske vist er det sådan, at de 2 mia. kr. er i form af oprettelsen af Erhvervsfonden, men ikke desto mindre repræsenterer udgiften til fonden, at man lægger 2 mia. kr. i en cigarkasse, og dermed mangler de 2 mia. kr. i DAU-saldoen.

En del af aftalen går ud på, at man får det til at hænge sammen ved, at der opnås en masse engangsindtægter. Det er næsten 5 mia. kr., man budgetterer med i engangsindtægter i 1992. Det mærkelige i denne sammenhæng er, at hvis det var et oppositionsparti som f.eks. Fremskridtspartiet – vel efterhånden det eneste oppositionsparti – der i en finanslovssituation kom med det forslag, at man fik tingene til at hænge sammen ved at opnå engangsindtægter i den størrelsesorden, så ville finansministerens reaktion pr. automatik – og ganske korrekt – være, at man rystede på hovedet og sagde: Det er ravende galt, for engangsindtægter er, som ordet siger, engangsindtægter, hvilket betyder, at de året efter ikke er der. Og man kan ikke bruge de samme penge til at afholde udgifter for år efter år.

Af de ca. 5 mia. kr. opnås de næsten 3,5 mia. kr. ved det, der hedder »omlægninger af statslige aktiver, herunder indtægter fra aktiesalg fra en række privatiseringsprojekter«. Og så vil man have ekstra 1,5 mia. kr. kradsat ind fra privates såkaldte restancer til staten.

Blandt de konkrete privatiseringsprojekter finder vi Tele Danmark-sagen. Og der er ingen tvivl om, at forligspartierne nok vil kunne gøre, hvad de vil, i denne sag, eftersom de er også er forligspartnere i Tele Danmark-sagen. Men det er jo en offentlig hemmelighed, at grunden til, at de aktier ikke er solgt i 1991, er, at statens finansielle rådgiver Unibank har sagt, at så længe der kører retssager om disse aktier, vil det rent forretningsmæssigt være aldeles håbløst at forsøge den aktieemission. Spørgsmålet er så, hvad der skal ske, hvis disse retssager ikke er afklaret inden udgangen af 1992. Så mangler provenuet også i 1992, ligesom det allerede mangler nu i 1991, for man ville jo bruge pengene allerede i år.

Så kan vi tage Københavns Lufthavn. Der er den interessante politiske situation jo den, at Socialdemokratiet stemte imod loven i sin tid. Det vil sige, at man har et parti, der er imod